

Банкротирана држава Србија мораће по пресуди Суда за људска права у Стразбуру да издвоји око 17 милиона евра за исплату ратних дневница нишким резервистима, учесницима рата 1999. Он су наине поднели тужбу овом суду пошто су остали „кратких рукава“ у односу на њихове колеге из општина Куршумлија, Лебане, Бојник, Житорађа, Дољевац, Прокупље и Блаце, којима је у јануару 2008. тадашња влада одлучила да исплати новац за учешће у рату на Косову.

Не би ли у години избора смирила њихове протесте, а у покушају да се Власи, односно остали резервисти не досете, Влада је тај новац третирала као новчану помоћ. За њено добијање међутим није био неопходан никакав доказ о социјалној угрожености, док су изводи из банака били насловљени као ратне дневнице, што је затим навело и 8.500 нишких резервиста да затраже исто, док је крајем августа, Суд у Стразбуру окарактерисао исплату резервистима из седам општина на југу Србије као ратну дневницу, а не као социјалну помоћ.

Садашња влада сада има рок од три месеца да изјави приговор, а потом и шест месеци да пронађе начин за исплату дневница. Али, ако исплати тих 8.500 Нишлија, прама најавима следе тужбе резервиста из целог лесковачког, рашког и нишавског округа. Тако је сада на наплату дошло толерисање махинација из којих је и потекао цео проблем, за који није додуше крива ова Влада, па чак ни прошла, јер су се борци са југа Србије најпре побунили када је откривено да су поједини резервисти са подручја Куршумлије подносили појединачне тужбе, које су брзо решаване у њихову корист.

Ратне дневнице су биле наине исплаћене 2-3 месеца после окончања бомбардовања, али су плаћане за учешће на војној вежби. Неко се међутим досетио да је у ствари био у рату, за шта се добија новац за цео дан, а не за осам сати, тако да је државу тужио за разлику. Пресуде у Куршумлији су међутим практично донесене аутоматски, јер се испред Министарства одбране нико није појављивао на суду, који је затим затрпан

тужбама, али је како се посумњало, пресуђивано само у случајевима грађана који су били блиски са запосленима у локалном правосуђу.

Тадашња Влада Србије, на челу са Војиславом Коштуницом, није међутим желела да се удубљује у проблем, па је допустила исплату резервистима југа не би ли смирила њихове протесте и склонила овај проблем од јавности. Одлука о исплати коју су тада потписали тадашњи министар правде Душан Петровић и министар финансија Мирко Цветковић покренула је међутим ланчану реакцију која је епилог добила у Стразбуру крајем августа.

Проблем дневница оголио је још једном неодговоран и произвољан начин којим се код нас често третирају проблеми, али то „креативно“ књиговодство није нимало допринело исправљању неправде, већ само опет показало јад у коме се наша Србија, којој суд Савета Европе даје наредбу за исплату ратних дневница. Велика је срамота за државу када је њен војник, који би требало да ратује из части, образа, морала и патриотизма, тужи иностраном суду не би ли и он добио новац који су други присвојили путем махинација. Нажалост, патриотизам у Србији одавно има своју цену, а кад обичан војник види да су очигледне преваре у Куршумлији пролазиле, и кад види колико су свој патриотизам наплатили политичари, тајкуни и остали, постало је природно да следи исту матрицу. Управо због тога, осиромашена држава ће морати да пронађе још 17 милиона евра, мада истини за вољу, то је само мали део новца покраденог у „Агробанци“, и још мањи део покраден само за једну годину на нивоу целе земље. Читав рачун ћемо наравно, као и увек, опет плаћати сви.